

Quatre Mains,

*het nieuwste
parfum
van Viktor en Fran.*

Johan D'Haveloose

INHOUDSLIJST

1. Rozen, vanille, jasmijn, wierook, vetiver, patchouli: Kouros YSL
2. Bergamotessence, rozen, jasmijn: J'adore Dior
3. Koffie, vanille, oranjebloesem: Black Opium YSL
4. Rode appel, rode bes, jasmijn, fresia: Modern Princess Lanvin
5. C12 aldehyde, roos, ylang ylang: N°5 Chanel
6. Oriëntaals, vanille: Angel Thierry Mugler
7. Oriëntaals kruidig: Obsession Calvin Klein
8. Bergamot, pompelmoes, roze peper, tabak: Spicebomb Victor & Rolf
9. Kruidig, bergamot, lavendel, ceder: La Nuit de l'homme YSL
10. Fris, sportief, pompelmoes laurier: Invictus Paco Rabane
11. Citrus, hout: Bleu de Chanel Chanel
12. Hout, mineraal, vegetaal: Terre d'Hermes Hermes
13. Kruidig, lavendel, amber: Contradiction Calvin Klein
14. Pompelmoes; basilicum, cederhout: Roma Uomo Laura Biagotti
15. Rozenolie, rood fruit, oranjebloesem, violet, vanille: Be tempted DKNY
16. Kruidig, hesperide, hout Wanted Azzaro
17. Cederhout, zwarte bessen, cassis, nectar fresia, chypre Si Giorgio Armani
18. Lelietjes-van-dale, bergamot, ylang ylang, Diorissimo Dior
19. Bergamot, jasmijn, iris, wierook, apopanax, tonkaboon, vanille Shalimar Guerlain
20. Fruitig, bloemig, aardbei, violet, jasmijn Daisy Marc Jacobs
21. Perzik, framboos, hyacint, aldehyde, amber First Van Cleef & Arpels
22. Bergamot, roze peper, jasmijn, ceder Bugatti Homme Bugatti
23. Kruidig, gember, lavendel, maninko Boss Men Boss
24. Epiloog

johan

Alle personages in deze roman zijn fictief. Ze zijn ontsproten aan het brein van de auteur. Elke gelijkenis met bestaande of historische figuren berust op louter toeval.

*“It was no threat,” he smilingly replies,
“That made your gardener flee
I was surprised
To see at morn still working here the man
I was to fetch at dusk in Isfahan.”*

P.N. van Eyck (1887-1952)

Aan Anita, mijn Avondster

johan

Voorwoord:

Deze roman kreeg gestalte toen ik een knappe blinde jongeman met geleide hond zag zitten op een tram in de Gentse Veldstraat. Naast hem stonden twee meisjes geëxalteerd te praten, zij hadden geen oog voor hem. Hij lichtte zijn hoofd een beetje op om beter te kunnen luisteren en toen gebeurde het...

I

Dank: Mijn oprechte dank gaat uit naar BraveNewBooks, die mensen de kans geven hun boek te publiceren zonder meteen dollartekens in hun ogen te krijgen.

Hoofdstuk 1: Rozen, vanille, jasmijn, wierook, vetiver, mos, patchouli: *Kouros van YSL*

Tram 1 zat zoals gewoonlijk voor een dinsdagavond, vol studenten en werknemers op weg naar het station toen hij halt hield vlak voor de vernieuwde *Massimo Dutti* en de *Pull en Bear* in de Gentse Veldstraat.

Viktor had gelukkig al een plaatsje bemachtigd, een eenzigtje vlakbij de in- en uitgang in het midden van de tram. Daar zat hij ook het liefst – niet dat alle blinden en slechtzienden gewoontedieren zijn – maar voor Viktor was het routineuze een soort geruststelling. Een vertrouwde omgeving in een visueel uiterst beperkte wereld maakte hem het leven iets makkelijker.

Viktor was geboren met een erfelijke afwijking. Hij kende de medische term maar al te goed, *Amaurosis congenita van Leber*. Het klonk als een versregel in een mooi Latijns gedicht, zei hij steeds, maar de gevolgen in de reële mensenwereld waren helaas minder poëtisch. Hij wist er alles over, hoe de ziekte veroorzaakt werd door een genetische afwijking bij de ouders, hoe de ouders zowel ziende als blinde kinderen konden krijgen – zijn zus Alice was er het levend bewijs van – en dat het ook best mogelijk was om later zelf ziende kinderen ter wereld te brengen.

Hij had er zich ondertussen, op 25-jarige leeftijd, helemaal bij neergelegd dat hij nooit zou zien zoals andere mensen. Meer zelfs, hij vond zichzelf helemaal geen zielepoot, hij had zijn leven aardig onder controle. Hij prees zichzelf gelukkig dat hij nog een onderscheid kon maken tussen licht en donker. Hij vond dat hij zelfs nog kon genieten van wat zonlicht op zijn huid. Maar vaak betrapten zijn vrienden hem er op dat hij in zijn flat zat te mijmeren of te luisteren naar muziek zonder te beseffen dat het al donker was buiten.

Viktor vond dat hij al bij al zijn leven netjes op een rij had. Hij was pianostemmer geworden. Dankzij de liefde voor klassieke muziek die hij van zijn ouders had meegekregen hield hij van piano's; hij speelde uitstekend, maar een pianovirtuoos was hij niet, dat besepte hij zelf ook wel. The next best thing was voor hem piano's afstemmen geworden. Hij hield van zijn beroep, je werd er uiteraard niet stinkend rijk van, maar rijk worden was nooit zijn levensdoel geweest. Je kreeg wel veel positieve reacties van mensen die je had kunnen helpen en die opnieuw een zuivere klank hoorden bij hun pianospel. Dat was wat hem dreef.

johan

Hij wist uiteraard wel dat blind zijn enorme nadelen had, hij was niet naïef. Hij zou nooit een prachtige zonsondergang of de aurelis borealis met eigen ogen kunnen aanschouwen – of, en dat vond hij eigenlijk net zo erg – nooit eens een prachtige jonge vrouw in lentejurkje op de fiets kunnen bewonderen. Dat moest hij aanvaarden. Maar er waren speciaal aangepaste computers zodat hij net als iedereen kon communiceren en zich een volwaardig lid van de maatschappij kon voelen. Hij kon ook zelfstandig geld afhalen bijvoorbeeld en goed ontwikkelde computerprogramma's zoals spraaksynthesizers, vergrotingssoftware en ook de brailregel, een toestel dat op of voor het toetsenbord geplaatst werd, vergemakkelijkt zijn leven. Er waren zelfs compensaties: zijn andere zintuigen waren sterker ontwikkeld dan bij gewone stervelingen. Hij kon zijn stelling zelfs wetenschappelijk onderbouwen. Dan verwees hij naar een artikel uit *EOS* waaruit bleek dat er in de linkerhelft van het brein meer witte stofbanen tussen de temporele en de frontale cortex waren bij blinden waardoor hun gehoor veel scherper ontwikkeld was. En voor de rest kon hij in het dagelijkse leven zo goed als alle taken uitvoeren zoals iedereen.

Voor het stappen had hij zijn witte stok en met wat links en rechts voor zich uit te tikken kon hij relatief gemakkelijk obstakels vermijden. Bovendien zou hij in de nabije toekomst een geleide hond, een goudgele Labrador met de naam Zita, ter beschikking krijgen. Zita was nu nog in volle opleiding, maar Viktor had al een paar keer mogen langskomen om kennis te maken en om Zita stilaan ook aan hem vertrouwd te laten worden. Binnenkort zou hij een intensieve opleiding krijgen en vanaf dan zou Zita voor altijd van hem zijn. Viktor keek er al enorm naar uit om 24/7 een helpende vriend te hebben.

En zoals gezegd, de technologische ontwikkelingen van de laatste decennia zorgden ervoor dat Viktor geen digibeet werd. Hij kon met behulp van zijn screenreader alles lezen, mails verzenden, kortom, hij voelde zich volwaardig deel uitmaken van de moderne samenleving.

...

Ter hoogte van *Massimo Dutti* en *Pull & Bear* stapte zoveel volk op dat Viktor voelde hoe de mensen in de middengang op elkaar gepakt stonden.

Maar plots werden zijn zintuigen geprikkeld door een zoet aroma van parfum en lichaamsgeur. Wat een verademing, letterlijk zelfs, want meestal kreeg Viktor enkel de stank van bezwete lijven in zijn neusgaten te verwerken. En dan die stem van dat

johan

meisje, wat een zwoele sexy stem, deels hees, vrij laag, en met een ongewoon timbre, hij kreeg er vlinders van in de buik.

Viktor had een uiterst fijn afgestemd gehoor en was erg gevoelig voor stemgeluiden. Hoogkrijgende stemmen gingen bij hem door merg en been, maar fluweelzachte stemmen klonken als muziek in de oren, veel meer dan bij gewone mensen. En die stem van dat meisje vond hij simpelweg succulent.

Er stonden inderdaad twee meisjes of jonge vrouwen vlak naast Viktors zitje in de middengang. Niet dat ze de blinde jongeman in de gaten hadden, daarvoor waren ze veel te enthousiast aan het praten over de nieuwe CD van een groep – Viktor dacht gehoord te hebben dat de groep *Cigarettes after Sex* heette, en dat het lied *Apocalypse* heette. Blijkbaar vonden ze het liedje super voor bij bepaalde intiemere gelegenheden. Het was meteen duidelijk voor Viktor wat ze daarmee suggereerden. Viktor was geen losbol, hij rookte helemaal niet en seks stond ook al niet hoog op de lijst van frequente activiteiten, maar ook al was klassieke muziek meer zijn dada, hij zou het lied zo snel mogelijk downloaden als hij thuiskwam.

Voor Viktor kon de tramrit niet lang genoeg duren, hij zou uren geëxalteerd kunnen blijven luisteren naar die ene lieflijke Sirene, maar helaas voor hem stapten de twee meisjes al af ter hoogte van de halte *Verloren Kost*.

Meteen maakte de hemelse stem plaats voor een kakafonie van onaangenaam getater en werd de zoete geur vervangen door een kleffe, zweterige reuk van de mensenmassa, een reuk die Viktor als erg vervelend ervoer. Gelukkig kon hij al in het begin van de Kortrijkse Steenweg afstappen want zijn flatje was in de Eedverbondkaai, vlak tegenover de omgekeerde pyramide van het Hogent schoolgebouw in de Henleykaai.

Viktor stapte voorzichtig schoorvoetend uit de tram en dat was nodig met al die studenten en leerlingen die zo gefocust waren op hun *iPhones* of zo druk gesticulerend in gesprek waren dat ze, pardon my French, vaak geen oog hadden voor een blinde. Maar Viktor maakte zich daar al lang niet meer druk over, hij aanvaardde dat als een wetmatigheid, de zelfingenomen onbezorgdheid van de jeugd maakte nu eenmaal deel uit van het leven zelf. En het leven zelf zou hen wel snel genoeg leren wat ingetogener te zijn. Hijzelf was natuurlijk door zijn handicap al van jongsaf aan verplicht geweest ingetogener te zijn.

johan

Hij tiktokte met zijn witte stok links en rechts voor zich uit, eerst op het zebrapad, dan de hoek om richting brug langs *café De Karper*, en dan links zo'n 250 meter tot aan zijn appartementsgebouw *Verhaeren I* in de Eedverbondkaai.

Hij was nu op vertrouwd terrein, hij kende elke oneffenheid, elke verlaagde inrit voor garages, elk putje, elke paal, elk boompje in deze straat. Hij hoefde zich niet 100% te concentreren – zelf zou hij zeggen, met zijn typische zwarte humor, dat hij hier blindelings de weg kende. Dat gaf hem ruimte om over zijn auditieve en olifactische ontmoeting van daarnet op de tram te mijmeren.

Het voordeel van blind zijn, zei Viktor altijd, is dat je zelf veel creatiever kunt zijn, jouw fantasie wordt niet bruusk gefnuikt door de realiteit. Misschien was het meisje wel hondslelijk, had ze een pokdalig gezicht, een heksenneus met reuzewrat en varkenshaar, met een kippeborst en met behaarde stokjes van benen. Viktor kon bij de gedachte aan zo'n lelijk mormel een binnenpretje niet onderdrukken. Toevallige passanten zouden zich ongetwijfeld afvragen welke reden een blinde jonge man had om toch nog lachend door het leven te stappen. Maar zij kenden Viktor niet, Viktor had al heel snel in zijn leven beslist niet te jammeren, niet aan zelfbeklag te doen en zijn blindheid te aanvaarden. Hij was positief ingesteld, hij had voor zichzelf uitgemaakt dat perfectie niet bestond en dat iedereen zichtbare of onzichtbare tekorten vertoonde. Natuurlijk hield zijn blindheid beperkingen in. Zoals gezegd zou hij nooit zomaar op een mooie zomerdag op de fiets springen en de zon tegemoet fietsen en de wind door zijn lange zwarte haren voelen strelen. Hij zou nooit zomaar de uitgang vinden in een vreemde locatie. Zomaar een briefje toegestopt krijgen en de boodschap meteen lezen zou ook nooit lukken. Of – en dat was wel echt spijtig vond hij – nooit met bewonderende blikken naar een prachtig meisje in al haar onbevangen naakte schoonheid kunnen kijken.

Maar er waren talloze compensaties en hij kon functioneren in de maatschappij en zelf vond hij het feit dat hij ongebreideld zijn fantasie de vrije loop kon laten de mooiste compensatie van allemaal. En op weg naar zijn flatje deed hij dat ook, terugdenkend aan het meisje op de tram. In zijn fantasie zag hij haar levendig voor zich. Met zo'n hemelse stem en zoete geur kon zij niet lelijk zijn. Zij kon niet anders dan een prachtig meisje zijn met een volmaakt lichaam. In zijn hoofd zag ze er uit als het meisje van zijn dromen: lange zwarte zijdezachte haren tot op haar heupen, een bruingebrande huid, niet te groot of te klein, met een kleine neus en alleszeggende ogen – bruin of blauw maakte niet zo veel uit, zo kieskeurig was hij nou ook weer niet

johan

– en mooie wulpse rondingen, maar vooral, en dat was essentieel, met een positieve ingesteldheid, intelligentie en empathie. Kortom, het meisje van zijn dromen, zo stelde hij zich haar voor. Hoe langer hij erover nadacht, hoe meer hij ervan overtuigd raakte dat het zo was. Hoe meer hij erover nadacht, hoe meer hij besepte dat zij de vrouw was die voorbestemd was om haar leven met hem te delen. Hij moest en zou haar vinden en zorgen dat ook zij op hem verliefd werd. Dat werd zijn levensdoel, zijn queeste. En terwijl hij de lift nam naar zijn flatje op het tweede kreeg de gefumeerde spiegel een uitdrukking van urgente vastberadenheid.

Hoofdstuk 2: Bergamotessence, rozen, jasmijn: *J'adore Dior*

“Komaan, loop eens een beetje, Fran,” riep Rosamund, “de tram komt eraan, we halen hem nog net als we ons haasten!”

Fran en Rosamund trokken een klein sprintje op de Korenmarkt en dat was niet zo makkelijk, bepakt en bezakt als ze waren met fraaie boodschappassen. Het was een zonnige zomerdag in juli en de vriendinnen hadden ervan geprofiteerd om een dagje verlof te nemen en te shoppen.

Rosamund had gestudeerd, tolken Engels en Frans, en nu was ze nog een extra jaar journalistiek aan het doen, ze moest enkel nog haar thesis afwerken. Ze zag de toekomst rooskleurig tegemoet. Niet dat ze al meteen aan haar carrière dacht; neen, ze zou nog een sabbatical nemen, een beetje de wereld zien en zich dan pas settelen. Een vaste vriend had ze ook niet. Ze zei altijd dat ze nog helemaal niet op zoek was naar een vaste relatie en met haar studies en zo had ze daar toch geen tijd voor. Maar als ze heel eerlijk was, wist ze van zichzelf dat ze geen onweerstaanbare fysieke aantrekkingskracht uitoefende op mannen. Ze was eigenlijk gewoontjes, doodgewoontjes, en als ze ooit een partner zou vinden dan zou het iemand moeten zijn die viel voor haar intelligentie en toewijding. Daar was ze zich maar al te goed van bewust.

Voor haar hartsvriendin Fran, met wie ze samen de middelbare school op *Sint-Bavo* had doorlopen, was het omgekeerde het geval. Fran had zich enorm moeten inzetten om de Latijnse tot een goed einde te brengen, en dankzij de onaflatende steun van Rosamund en de begripvolle houding van Mevrouw Engelen, haar lerares Latijn, slaagde ze daar ook in.

Maar een beetje zoals bij een wielrenner die overtraint is en voelt dat hij de Alpencols toch niet over zal geraken en gedemotiveerd opgeeft nog voor de zware bergritten eraan komen, was ook Fran zo leeg van binnen na al dat studeren in de Latijnse om dan toch maar met de hakken over de sloot te eindigen, dat ze gedegouteerd haar studies opgaf en besloot uit te kijken naar een job.

Maar wat Fran tekort kwam aan abstracte intelligentie, maakte ze ruimschoots goed in lichamelijke schoonheid en positieve uitstraling. Fran was inderdaad een crème van een meisje. Ze was perfect gevormd, had lange strakke blonde haren, een perfect symmetrisch gezicht met bruine vriendelijke ogen, mooigevormde mond en

johan

een bruinetintte huid. Bovendien was ze zo vriendelijk lief en bekoorlijk hulpvaardig, en wat nog unieker was, ondanks haar opvallende schoonheid had ze helemaal geen capsones. Ze besepte eigenlijk zelf niet hoe knap ze was, meer nog, ze voelde zich minderwaardig tegenover haar intelligente vriendin Rosamund.

Maar die dag in juli hadden beide meisjes zich helemaal geen zorgen gemaakt, ze hadden zich goed geamuseerd. Ze waren uitgebreid gaan shoppen in de Gentse winkelstraten en beladen met tassen van *Primark*, *Zara*, *Bellrose* en *Innovation* hopten ze op de tram. De trambestuurder vroeg iedereen door te stappen omdat er zoveel mensen wilden meereizen. Op die manier eindigden Fran en Rosamund in de middengang vlak naast een blinde jongeman met lang zwart haar en een zonnebrilletje.

Niet dat ze die jongen echt opmerkten, vandaag was voor hun tweetjes; en het was een leuke dag geweest. En toen begon hun gesprek over een nieuwe CD die Fran ontdekt had na een recensie in *Humo*. De groep heette *Cigarettes after Sex* en ze was vooral enthousiast over het nummer *Apocalypse* en in lyrische bewoordingen probeerde ze Rosamund te overtuigen die CD ook te downloaden. Fran had helemaal niet door dat die blinde jongeman zijn hoofd lichtjes oprichtte in haar richting. Ze besepte niet welke chemische ravage haar zwoele stem en geur in de hersenen en hormonenhuishouding van de jongen aan het aanrichten was.

De tram bereikte al snel de halte *Verloren Kost* en al lachend stapten Rosamund en Fran af. Wat ze niet wisten was dat Viktor, mocht hij niet blind geweest zijn, hen meteen zou gevolgd zijn, zo smoorverliefd was hij in die paar minuutjes geworden.

Fran en Rosamund deelden al een viertal jaar een appartementje op de gelijkvloerse verdieping van een oud herenhuis in de Verloren Kost. Het eens zo statige herenhuis had nog toebehoord aan een longspecialist en waar zij verbleven moet ooit zijn consultatiekabinet geweest zijn. Daardoor hadden ze een oude eiken schrijftafel kunnen overnemen, en Fran moest er altijd om lachen, maar het was echt zo, telkens je een van die lades opentrok, na zovele jaren, kwam de stank van sigaren je nog in de neusgaten prikkelen...ja, ja, toen kon dat nog, een rokende longspecialist! Binnenkort zou Fran het echter alleen moeten rooien want Rosamund had plannen voor haar sabbatjaar. Ze had niet echt heel concrete ideeën maar wat ze wel al wist was dat haar odyssee zou beginnen in Iran. Rosamund had namelijk vriendschap

johan

gesloten op de unief met een studentenkoppel uit Teheran; en aangezien Darius en Mahnaz van plan waren hun ouders te bezoeken tegen het einde van de vakantie, had Rosamund besloten daar haar wereldreis als backpacker te beginnen. Ze was altijd al gefascineerd geweest door geschiedenis en vooral het machtige Perzische Rijk met het magische Persepolis en Ispahan wou ze absoluut zien.

Fran zelf was meteen na haar middelbare studies op zoek gegaan naar een job. Dat moest ook wel want haar ontgoochelde ouders maakten haar meteen duidelijk dat ze niet moest denken te kunnen parasiteren op hun kosten. En nog dezelfde week na haar middelbare examens, het was nog geen juli, de vakantie was nog niet begonnen, ging Fran al op jobhunt.

Dat moet nu zo'n vier jaar geleden zijn en ja hoor, het duurde niet lang of Fran vond een leuke job, een job die haar zo goed als op het lijf geschreven was. Steenrijk zou ze wel nooit worden, dat was haar ambitie ook niet, maar *IPXL* in de Veldstraat gaf haar wat ze nodig: een leuke werkomgeving met een gezellige familiale sfeer in een heerlijk ruikende werkomgeving. Bovendien kreeg ze nog een opleiding in hoe met klanten te communiceren.

Vandaag had ze een leuke dag gehad met haar beste vriendin Rosamund. Ze was nu tweeëntwintig en had al een aantal scharrels met vriendjes achter de rug, maar de ware Jakob had ze nog niet ontmoet. Ze had eens een tekst gelezen op een emailbord en die vond ze best leuk *'het kan geen kwaad, terwijl je op zoek bent naar de ware Jakob, zich een beetje te amuseren met de minder perfecte exemplaren!'*.

En dat deed ze ook. Vaak vond ze het vervelend tegenover Rosamund want de jongens toonden enkel interesse voor haar terwijl Rosamund toch zoveel te bieden had. En gezien worden als louter lustobject was ook geen prettige gedachte.

Maar ze was er rotsvast van overtuigd dat ze de dingen op hun beloop moest laten, niets forceren; ooit zou ze haar soulmate wel ontmoeten, ze zou het meteen weten, en dan zou ze met hem een gezin stichten en gelukkig zijn. Dat was haar stellige overtuiging.

Het zou best ook een statement zijn tegenover haar teleurgestelde ouders. Ze waren het oneens met haar beslissing om te stoppen met studeren. Hoe kon hun oudste dochter zo maar alles opgeven waar zij van droomden en winkelbediende spelen in een parfumeriezaak. Dat was absoluut niet de toekomst die ze voor Fran voor ogen hadden. Dan was hun tweede dochter, de twee jaar jongere Marlies, een volgamer kind. Zij studeerde klassieke talen met brio. Dat had ze van haar vader, hij was zo